

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VKa 556/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 lipca 2021r. w sprawie IIK 236/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. polegające na skazaniu M. B. za wchodzące w skład czynu ciągłego czynu z art. 278 § 1 k.k. popełnionego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

w dniu 3 maja 2019r., pomimo tego, że stanowiły one element czynu ciągłego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnionego w okresie od 5 lutego 2019 roku do 18 sierpnia 2019 roku za dokonanie którego M. B. skazany został wcześniej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt II K 309/20, który uprawomocnił się w dniu 1 kwietnia 2021 roku.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż przypisane oskarżonemu wyrokiem Sądu pierwszej instancji czyny nie są tożsame z przestępstwem, za które M. B. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 24 marca 2021 roku wydanym w sprawie II K 309/20.

- błąd w ustaleniach faktycznych

	<p>przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż przedmiotowej sprawie oskarżony popełniając kolejne przestępstwa wykorzystywał tą samą sposobność, lecz nie działał ze z góry powziętym zamiarem, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Postawione powyżej zarzuty okazały się w całości zasadne.</p> <p>W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odsyła do treści wyroku Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 24 marca 2021r. w sprawie IIK 309/20. W wyroku tym M. B. został uznany za winnego przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. Ten czyn</p>				

ciągły popełniony był w okresie od **5.02.2019r.** do **18.08.2019r.** i polegał na dokonaniu wielu kradzieży plastikowych osłon maskujących wyłącznie z samochodów A. z ich przedniego zderzaka i przednich lamp przeciwmgłowych oraz w jednym przypadku lamp i listwy czujników podlampowych. Sprawca działał w K. i U., regularnie w odstępach tygodnia, dwóch tygodni.

W sprawie **II K 236/20** oskarżony M. B. dokonał identycznych czynów w dniu **3 maja 2019r.** w M. i S. (6 kradzieży plastikowych osłon maskujących z przednich zderzaków samochodów A.). W złożonych wyjaśnieniach (k.110) opisał wprost, że działał w warunkach art. 12 k.k. (przyjechał do M. w celu kradzieży elementów z samochodu A., po pierwszej kradzieży pojechał z nadzieją dalej szukać samochodów A. żeby ukraść z ich przedniego zderzaka

elementy plastikowe, faktycznie udało mu się dokonać 6 identycznych czynów). Był to klasyczny przykład uzasadniający obowiązek zastosowania konstrukcji z art. 12§1 k.k., która błędnie nie została przez sąd rejonowy zastosowana, bo przyjęto konstrukcję ciągu przestępstw z art. 91 k.k. Regulację przewidzianą w art. 12 § 1 k.k. jako instytucję prawa karnego materialnego, przy spełnieniu określonych przesłanek, sąd nie może, lecz ma obowiązek zastosować. Zaniechanie realizacji tego wymogu, do respektowania którego sąd jest zobowiązany, stanowi więc obrazę, i to zazwyczaj rażącą, prawa materialnego, uzasadniającą ingerencję w zaskarżony wyrok nawet poza granicami wniesionego środka odwoławczego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2019 roku,

w sprawie II Aka 212/18).

Zarówno w sprawie **IIK 309/20** jak i **II K 236/20** oskarżony działał w warunkach art. 12§1 k.k. W tych sprawach sprawca działał w miejscowościach nadmorskich w pasie 40 kilometrów, głównie w weekendy, z tą samą regularnością. Było to niewątpliwie działanie zaplanowane, skoro przedmiotem kradzieży były zawsze przedmioty wyłącznie z samochodów drogiej marki A., które mogą być częściej właśnie w miejscowościach nadmorskich, do których w weekendy przyjeżdżają turyści. Należało mieć zatem na uwadze elementy przedmiotowe i podmiotowe cechujące okoliczności popełnianych czynów zarzuconych oskarżonemu w sprawach **IIK 236/20** i **IIK 309/20**. Już na pierwszy rzut oka wynika, że wszystkie wymienione zachowania stanowiły jedno przestępstwo popełnione w

warunkach art. 12 §1 k.k. Po pierwsze czyny ze sprawy IIK 236/20 miały miejsce w dniu 3 maja 2019r. podczas gdy w sprawie IIK 309/20 czyny były popełniane z przerwami trwającymi od tygodnia do dwóch tygodni od lutego do sierpnia. W szczególności należy zwrócić uwagę, że w sprawie IIK 309/20 przypisane zostały czyny popełnione **21/22 kwietnia** 2019r. (tydzień przed **3 maja 2019r.** i **18 maja 2019r.** dwa tygodnie po 3 maja 2019r.). W tych konkretnych przypadkach oskarżony działał w weekendy, w szczególności w długi weekend majowy i na początku sezonu letniego nad morzem. O jedności czynu decyduje w tym wypadku jedność z góry powziętego zamiaru, która w świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie a opisanych powyżej jawi się oczywistą.

Sąd Okręgowy w Koszalinie

rozpoznający
niniejszą sprawę
podziela pogląd
prawny zgodnie
z którym, dla
realizacji
jednoczynowej
konceptji czynu
ciągłego z art. 12
k.k. wystarczający
jest bowiem ogólny
zarys wykonania
czynności
składających się na
wielość zachowań,
które sprawca
obejmuje swym
z góry podjętym
zamiarem.

Zastosowania tej
instytucji
materialnoprawnej
nie warunkuje
przewidywanie
przez sprawcę z góry
ilości zdarzeń i ich
skonkretyzowanego
przebiegu wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie - II
Wydział Karny z
dnia 26 maja 2020 r.
II AKa 291/19.

Powtarzalność i
częstotliwość
popelnionych
czynów na
przestrzeni zaledwie
około 8 miesięcy,
stwarza podstawy do
przyjęcia, iż dzieliły
je krótkie odstępy
czasu. Oskarżony M.
B. dopuszczał się
zachowań
realizujących
znamiona kradzieży
wielokrotnie, z
podobną

regularnością, a jego działanie ukierunkowane było na dokonanie kradzieży dokładnie tych samych rzeczy i wyłącznie nich oraz wyłącznie z tego samego rodzaju samochodu w miejscowościach wyłącznie nadmorskich.

Regularność kradzieży wskazuje, że oskarżony pozostawał w stałej gotowości do takich działań, działał w ramach ustalonego uprzednio zamiaru i planu. Brak jest w tych warunkach podstaw, aby negować, że przystępując do realizacji chronologicznie pierwszego z zarzucanych mu zachowań, nie działał on w zamiarze popełnienia kolejnych, skoro taki wniosek wprost narzuca charakter i suma podniesionych wyżej okoliczności. Ponadto obrońca oskarżonego przyznał ten fakt we wniesionej apelacji. W tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż oskarżony, realizując kolejne zarzucone mu kradzieże dokładnie takich samych

przedmiotów,
działał z zamiarem
z góry podjętym,
a nie każdorazowo
odnawialnym.
Zakończenie
przestępczej
działalności
związane było z
zatrzymaniem
oskarżonego przez
policję. Sąd
Okręgowy w
Koszalinie podziela
pogląd prawny
wyrażony w
postanowieniu
postanowienie Sądu
Najwyższego - Izba
Karna z dnia 18
maja 2020 r. IV
KK 25/20, zgodnie
z którym granice
ciągłości wyznaczają
początek pierwszego
i zakończenie
ostatniego z
zachowań, które
stanowią czyn ciągły.
Jednak tylko czyny
popelnione w
okresie tak
wyznaczonym –
przy spełnieniu
pozostałych
warunków
wynikających z treści
art. 12 § 1 KK –
mogą zostać objęte
skutkami będącymi
następstwem
ujemnej przesłanki
procesowej
określonej w art. 17
§ 1 pkt 7 K.p.k. Taka
sytuacja ma miejsce
gdy weźmie się pod
uwagę przypisane
oskarżonemu
zachowania ze spraw

IIK 309/20 jak i II K 236/20. Dlatego orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.				
Wniosek				
uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
zasadność postawionego zarzutu skutkowałą zasadnością złożonego wniosku.				
3.2.	- obraza prawa procesowego, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez brak ustalenia, że wyrok wydany wobec oskarżonego w dniu 31 marca 2011 roku przez AG H. w sprawie 282 Ds. 34/11 7911Js 22200/11 uległ zatarciu z mowy prawa co z kolei doprowadziło do błędnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

przyjęcia, że oskarżony był przed zaistnieniem zdarzeń ujętych w kwestionowanym wyroku karany, a tym samym dopuszczając się zachowań objętych skazaniem w sprawie II K 236/20 wykazał, że „jest on osobą niepoprawną. Po raz kolejny dopuścił się przestępstw, okazując tym samym swoje rażące lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego” (tak w pkt 4 uzasadnienia wyroku).

- obraza prawa materialnego a to art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k. i art. 106 k.k. oraz art. 114a k.k. w brzmieniu sprzed dnia wejścia z życie znowelizowanej ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r., poprzez niezastosowanie przepisów względniejszych dla sprawcy w sytuacji, gdy prawomocne orzeczenie skazujące M. B. za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie

członkowskim Unii Europejskiej, tj. wyrok z dnia 31 marca 2011 roku, sygn. 282 Ds. 34/11 7911Js 22200/11 zapadł a następnie został wykonany (11 kwietnia 2014 roku zakończono wykonywanie kary ze sprawy 282 Ds. 34/11 7911Js 22200/11) w czasie kiedy to do zatarcia skazania nie stosowało się ustawy obowiązującej w miejscu skazania, lecz regulacje krajowe - polskie co z kolei nakazywało zastosować art. 76 § 1 k.k. i uznać, że w/w skazanie zatarło się z mocy prawa z dniem 11 października 2014 roku a tym samym należy je uznać za niebyłe.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż oskarżony był karany przed zaistnieniem zdarzeń z dnia 3 maja 2019 roku ujętych w kwestionowanym wyroku, zaś „orzekane mu

wcześniej kary nie odniosły wobec niego żadnych rezultatów” (tak w pkt. 4 uzasadnienia wyroku) w sytuacji gdy przed dniem 3 maja 2019 roku oskarżony nigdy nie był karany, co z kolei skutkowało błędnym ustaleniem, że zastosowane wobec oskarżonego sankcje nie powstrzymały go od popełniania kolejnych przestępstw i potraktowaniem tej okoliczności jako obciążającej oskarżonego przy wymiarze kary.

- rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane mu czyny z art. 278 § 1 k.k. w sytuacji gdy sposób i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości

	prawnej społeczności przemawiały za orzeczeniem wobec M. B. zdecydowanie łagodniejszej kary.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Sąd - na mocy art. 436 kpk - nie odniesie się do opisanych powyżej zarzutów z uwagi na uwzględnienie zarzutów wymienionych i omówionych w punkcie 3.1. uzasadnienia, których uwzględnienie było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.				
Wniosek				
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: a) obniżenie do 3 miesięcy orzeczonej wobec oskarżonego kary pobawienia wolności b) warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonej kary na okres 3 lat próby	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd - na mocy art. 436 kpk - nie odnie się opisanych powyżej wniosków, skoro nie odniósł się do postawionych uprzednio zarzutów z uwagi na uwzględnienie zarzutów wymienionych i omówionych w punkcie 3.1. uzasadnienia, których uwzględnienie było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	W sprawie zaszła przyczyna opisana w treści przepisu art. 439§1 pkt 8 k.p.k. Dlatego na podstawie art. 439§1 pkt 8 k.p.k. sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i	# art. 439 k.p.k.	

	postępowanie karne przeciwko M. B. o czyny przypisane mu w punkcie I zaskarżonego wyroku umorzył.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Powody uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania karnego zostały opisane w treści rubryki numer 3.1.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. sąd ustalił, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>sędzia Rafał Podwiński Koszalin 22.12.2021 roku Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżycielowi</p>		

ZARZĄDZENIE

publicznemu, który
złożył wniosek.

Koszalin 22.12.2021
roku

sędzia Rafał
Podwiński